

избѣгали ученици... Малкиятъ морякъ трепна; долната му устна затрепера и той отпусна глава.

— Ехе, шегувамъ се азъ, моето момче! — Синътъ на моряка носи крилѣтъ на чайка: тя ще се задуши въ шивачницата... Ела тукъ: ето, тукъ имаме писмена работа по твоето назначение, по купъ още работи . . . Ала най-напрѣдъ писмо до лелята, умно и тихо писмо: тя не трѣбва да мисли нищо лошо за своя малъкъ сестреникъ. А ти, Ларзенъ, ще бждешъ кръстникъ на нашия най-малъкъ морякъ: ще го запознаешъ съ всички работи на парахода, — безполезни хлѣбоядачи ни не трѣбватъ. Сръчниятъ морякъ си заличава отъ първата още работа... Моля, никакво „благодаря“! Никакво „благодаря“! Азъ не обичамъ голитѣ думи: съ работа ми се отблагодари, малки приятелю.

Капитанътъ махна ржка и Ларзенъ съ малкия Ервинъ излѣзоха изъ каютата.

Капитанътъ ни е сериозенъ и уменъ човѣкъ — му шушнеше Ларзенъ, — рече ли нѣщо, направено бива. Добрѣ стана тѣй, азъ съмъ доволенъ: ти си сжщо тѣй добро и умно момче — азъ те познахъ, щомъ те зѣрнахъ... А сега да ти покажа най-напрѣдъ леглото и се настанишъ.

Момчето бодро закрачи по гладкия корабенъ подъ.

— Не ли ще ми покажешъ всичко? Дѣдо Ларзенъ, — азъ ще се мжча да изуча всичко и ще видишъ, какъ капитанътъ ще остане доволенъ отъ мене

— Ехе, който иска, той може! Всичко зависи отъ нашето желание, малко момче! — додаде тихо старецътъ, и го поведе нататкъ.